

LBRIS

We know
books

Csernik Pál Szende
Meselelek

Csomortáni Gál László műveivel illusztrálva

tortoma
KÖNYVKIADÓ

Barót, 2019

Nyomdai előkészítés: Dávid Kátai Eszter

Korrektúra: Bihari Csilla Rózália

© Csernik Pál Szende, 2019

© Tortoma Kiadó, 2019

Tortoma Könyvkiadó, Barót

www.tortoma.ro

www.tortoma.hu

tel.: 004 0745 163 415, 004 0367 109 167

E-mail: tortomakiado@gmail.com

Felelős kiadó: Demeter László

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CSERNIK, SZENDE
Meselések / Csernik Szende. – Baraolt : Tortoma, 2019
ISBN 978-973-8995-73-4
821.511.141

Tartalomjegyzék

Emlékszem	5
Isten leheletén	6
Csodálatos erő bújt belém	8
Forrás	11
Az a székely kicsi forrás, az van bennem es mélyen	12
Tündér beavatás	16
Megcsókolta Isten lelkemet	21
Gyermekkorom országa	22
Nagy tata	34
Viharban	43
Isten lelkében csüngő álom	47
Szaladó esőcseppé változtam	48
Gyermekkorom pitvarában	55
Búbos tyúkom, ide hallgass"	59
A szabadság ajándéka	66
Édesanyámnak, Hajnalkának	72
Mikor megyek hazafelé	76
Fény és árnyék, márvány porszemek mászkálnak belém	78
Az ég sír velem	84

Farkasokkal álmodó	86
Könnygaluskáim	89
Érzem nagymama lépteit	95
Testvérnagymamáim	99
Emlékkendők	105
Egy emlékszem	109
Valamit hozni magunkkal	113
Mikor megérett bennem az idő	115
Ablak és kenyér	116
Mikor a lelkem ottmarad félig	122
A mese valóság, s a valóság csoda. TeremtŐs	125

Emlékszem

Szuszog az idő belém
az őseim leheletén...

S nézd milyen szép ösvények
rajzolódtak a fában.

Apánk s anyánk házában a szíved,
nézd az élet ajtaján a kilincset,
kezünkbe adták az örök kincset!

Nyiss be az időbe, az örökbe,
a Meselélékbe.

Láttam egy patakot, mely a Napocska fénysugarainak simogatása alatt csörgedezett. S a fák mint öreg, s örök ifjú jószágai az erdőnek, suttogják az Élet imáját. Lélegzik az Isten, és harmatot könnyezik a rét. És a kékséges ég fecskéi felcspikedik a harmatgyöngyöket, és visszadalolják a szabadságnak Isten leheletét.

Mikor nem volt semmim, akkor volt mindenem.

Nem volt házam, nem volt pénzem, s nem volt fürdőszobám sem. Egy szoba volt, egy óvodában ahová befogadtak két gyermekecs-kémmel együtt. S mégis a világ kitarult előttem. Enyém volt a Duna-part, enyém volt az erdő, a patak, a rét, s a holdvilágos csillagos ég adta a harmincadik születésnapomra a fény ajándékát. Isten átölelt, és én nagyon gazdagnak éreztem a lelkem. Sose felejttem, azóta a szerencsém a mesében megtaláltam, s hiszem a mindenséget, hiszem és tudom lelkemmel, szellememmel, s testemmel.

Olyan erős volt, hogy azóta is tart, mert ez a tiszta érzés örök!

Nem mulandó, nem alkalmi, nem apad, s nem csap be. Egy nagy vihar után jött, és erőt adott a tisztásra érés, a tiszta forráshoz való visszatérés. Egy ébredés egy olyan kincses kamrában, amiben a tulipános ládikó a lelkem, ahová Isten elrejtette az ő jó értékeit. A mindenséget.

A ládikóban ott vannak a könnyeim is, mint a tenger, hullámszik és ringat, s mossa lelkem, s ha partra érek, a napocska felszárítja arcomról a sós ízű cseppeket, s helyette mindig mosolyt ad. Az egész élet bennem van. Bennem van a rengeteg, a hegyek, folyók s tengerek. Isten is bennem van, mint benned. Általa vagyok, s vagyunk az Örökségben, ebben a szép nagy szuszogásban. Együtt lélegzünk, együtt vagyunk. Ki-ki a maga ládikójával, ahol Isten elrejtette az ő Igazságát és végtelen jószágát, azt az élet-magocskát. Ettől vagyok én gazdag, s enélkül a boldogság kiapad, de magom mindig megmarad. Őrzöm lelkemmel, de erősen.

Csodálatos erő bújt belém, lelkem bölcsőjébe.

Amíg van múltja az embernek, addig fog abból táplálkozni. Ameddig a fának van gyökere, addig a lombja is él. Mert nekünk embereknek az őseink a minket tápláló gyökereink.

Annyit emlegetem nagymamámékat, és ahogy telik az idő, egyre jobban erősödik bennem az, hogy mennyire fontos számomra az ő életük. Ha csak egy emléket is őrzünk magunkban tőlük, akkor a gyökerünk él, és éltet bennünket.

Annyi, de annyi emléket bugyoláltam be lelkem bölcsőjébe. De ha csak egyet is megérintek az idő fátyolkendőjében, érzem azt a szeretetet amit nekem ajándékoz az Istenke. Érzem a minden-napjaimban ezt az erőt a véremben csordogál, a gondolataim lépteiben egyre jobban életet kap. Úgy belém van ültetve ez a láthatatlan szálacska, úgy hajlik mint az érett búza a mezők tengerén, úgy hullajt emlékcseppeket, ahogyan az eső-anya gyermekeit adja vissza az őszanyáknak, a földnek. Visszapotyogtatja őket alázatosan, önzetlenül.

Az emlékek úgy kapaszkodnak a hétköznapijaimba, mint a fák gyökerei a földbe. Úgy szeretem ezt az érzést, átszövi az egész életem. Belémbújít örökre.

Belémbújít, és úgy kibéleli lelkemet, mint a bunda a téli álmunkat, mint fecske a fészket, mint a tűz lángja a kemencét.

És oly szép életláncot fűzünk, oly csodálatos erőt hordozunk, hiszen mindnyájan egy szemecske vagyunk, s jól összekapaszkodunk egymásban. Erősen! Értitek, erősen! Mert csak úgy vagyunk élő lánc. Mint az élő búzaszem, mely elültetődött a jó meleg földbe, s kicsírázik, aztán napsugártól, s esővíztől beérik, s learatódik, s végül a kenyérben beteljesedik.

Olyan ösztönösen érzem ezt, mint ahogyan a természet bontja csodás szirmait virágzó életté..

Ajánlom mindenkinek, kapaszkodjon meg ebbe a szálacskába, ne engedje el, utolsó csepp erejével is szívja fel az ősei verejtékét, s élni fog benne egy láthatatlan, de annál jobban érezhető erő, amitől majd beteljesedhet. Így lesz kerektség az élete, így lesz mese a világ. Élő mese. A teremtés titka így szül valóságot nekünk. Ha részese vagyunk élünk, s mesélünk. Mi magunk.

Forrás

Hallgatózz

mikor leülsz a patak mellé,
s hallani fogod saját hangod,
mert Isten neked könnyezik
boldogságot s fájdalmat.

A Föld magzatvizében
folyik az élet, forr, csobog.
Egy a forrás, a teremtő erő.
S a csend is ő, mint a kő,
S a szüntelen pillanat ami jó.

Igen, van valami közös bennem és Tamási Ábeljében... Amikor megismertem Ábelt a rengetegben, akkor erős testvérséget éreztem vele. Azt éreztem, hogy én es olyan vagyok, csak leánykában, mert falun sokat voltam, s a székely élet erősségét megéltem kicsi leánykaként, s olyan hatással volt rám, hogy egyre jobban, s egyre többet akarok mesélni arról az életről. A rengetegben es sokat tekeregtem édesapámmal, s nagytatámmal es, de egyedül es járkáltam a virágtól illatozó mezőkön, s kergetőztem a napsugárral játszadozó pillangókkal, s ha elfáradtam, akkor megálltam a vackorfa alatt, s megkérdeztem tőle: „Megpihenhetek-e alattad, jó Öreg Vackorfa?” S ő csak reám mosolygott, s girbe-görbe ráncos karjával mutatta es pihenő árnyait, s az ölében megpihentem, és Isten álmát néztem a természet egységében, s éreztem, hogy hogyan szuszog a teremtő minden élőlényben, hogyan ver a szíve a jó Öregnek. Az én kicsi szívemet es hozzá igyekeztem állítani, mint egy jó karórát, s ügyeltem, hogy egy minutával se maradjak le tőle.

Egy kalimba se vesszen el ebben a nagy csodálatos világban, amibe minket ő beleteremtett. Ebben a játszó ketyegésben egy ritmust kezdtünk járni az öreggel, s jól esett nekem az ő álmában felébredni, s így megköszöntem a vackorfának a pihenést, s tovább bandukoltam a tarka fűmezőkön. Alig látszódhattam ki a nagy fűvek között, mert kicsi leányka voltam, s minden olyan hatalmas volt körülöttem, s széttárt karokkal vitorláztam a sarjú tengerében s mikor megszomjaztam, s leszaladtam a dombon az erdőhöz, s az erdő szoknyája alatt egy olyan forrásból ittam, amiből az őzek s a vadak es ihattak. Az élet vize volt, ejjsze'.

Bátorkodtam az erdőn es keresztül menni egyes-egyedül, hogy átjussak a másik faluba, ahol a másik nagymamám lakott. Dálnokból át Albisba úgy két óra lehetett az út az én kicsi lábacskámnak. Tudtam a járást, hisz édesanyám azon az ösvényen járt iskolába többiekkel Albisból Dálnokba. Régen a gyermekek gyalogszerrel jártak át iskolába, s mikor tél volt, a nagy térdig, vagy derékig érő hóban reggel hétkor, mikor még a farkasok táncot jártak a fenyvesek alatt. Mondta is anyukám, hogy sokszor hallották, ahogy üvöltenek, de nem félték, mert vagy nyolcan es voltak nagyobb legények, s ejjsze' volt náluk kicsi féjszi. A nagy hidegben a mínusz húszban es mentek, nem torpantak meg a természet erejétől, kibírták.

Süvöltött a szél es, az a Nemere nevű, az amelyik a dálnoki tetőn erősen szeret keringőzni. Így volt, a hol-nemvolt téli mese! S táncol a tél bennem is, a gyermekkorom téli meséje, mikor olyan fehér bundája volt mindennek, hogy nem es számított, hogy a leheletünk füstölög ki belőlünk az orrunk előtt, sőt élveztük, hogy belerajzolunk valami meleg szavakat a hideg friss levegőbe. Ej, olyan rittyegős hideg volt, imádtam. Szerettem hallgatni, hogy recseg a hó a talpunk alatt. Szerettem ahogyan a jégcsipkéken visszacsillan a napsugár, s meg es kóstoltam vajegy nagy hosszúko jeget, olyan murokformájú kristály volt, csak szétolvadt lassan az érintésre. Minden gyermek megkóstolta a tél ízét, ejjsze'. Nyalogattuk a tél hegyes nyelvét, s a nagy fehérségben mindig elmerengtem, szinte egy lettem vele, erősen szép volt, mesés.

Hiányoznak ezek a telek. Hiányzik a nagy fehérség, a tisztaság, de ha emlékezünk, akkor valamit mégis megőrzünk ott legbelül, mélyen a lelkünkben, s ez a legfontosabb, ejjsze'.